

A Munkáspárt 2006 indul a jövő évi EP választásokon

A Munkáspárt 2006 indul a jövő évi Európai Parlamenti választásokon, mert a választásnak többszörös tétje van. Elsősorban természetesen a választás arról szól, hogy kik képviseljék az országot az Európai Parlamentben a következő négy évben. Ugyanilyen jelentősége van azonban a választásoknak a magyar belpolitikai életben. A választáson való részvétel és a leadott szavazat a politikai véleménynyilvánítás egyik fontos eszköze, ezért a Munkáspárt 2006 felszólít minden baloldali érzelmű választópolgárt, hogy éljen választási jogával, és támogassa a pártot, a baloldali összefogás politikáját.

A gazdasági válság folyamatában már megkezdődött a politikai küzdelmek kiéleződése. Az uralkodó osztály zárja sorait és vívja harcát a neoliberais gazdaságpolitika, a konvergencia kritériumok, a Lisszaboni Szerződés és más bukott intézmények fenntartásáért és a zsákutcába vitt politika folytatásáért. Nem az erőre, hanem a gyengeségre mutat, hogy miközben Európában Magyarország a válság egyik első és leg súlyosabban érintett országa, a magyar kormány és parlament még most sem tudott mást kitalálni, minthogy folytatja a megszorító gazdaságpolitikát, menti a külföldi tulajdonú bankokat és vállalatokat, és el akarja hitetni, hogy ez szolgálja az ország és a társadalom érdekeit.

A másik oldalon a szakszervezetek bekeményítik állásfoglalásukat a munkás érdekek védelmében, de még távolról sem képviselik a szükséges ellenerőt. Inkább a spontán, szervezetlen, nem tudatos szem-

benállás érvényesül még a dolgozók és a munkanélküliek, a fiatalok és a nyugdíjasok körében. Az elbocsátott dolgozók a Suzukiban nekitámadtak a vezetőknek, Ferihegyen bénítja a forgalmat a sztrájk, a vasutas dolgozók hosszú ideje vívják sztrájkharckukat és lebegtetik, időnként megvalósítják sztrájkjukat. Minderre azonban még a kilátástalanság nyomja rá a bélyegét.

A jobboldal, a Fidesz szavakban és látásra határolódik el az uralkodó politikától, lényegében azonban nincs alternatív politikájuk és nem is szándékoznak ilyet kidolgozni vagy alkalmazni. A Fidesz kormányzati négy éve beilleszkedett a rendszerváltás óta követett politikai irányzatba, csak még markánsabban képviselte egy szűk csoport érdekeit a hatalomban. A szélsőjobb, amit a Fidesz nyíltan támogat és fedez, egyre jobban megszerveződik. A kirekesztő, rasszista nézetek terjesztése, félkatonai gárdák, nemzetőr sereg szervezése és akciózása egyre nagyobb méreteket ölt, és a mindennapok eseményévé válik. A történelem megmutatta, hova vezet ez az út.

Baloldali fiatalok 12-én pénteken délután négy órán át zsiros kenyeret és röplapot osztottak az Örs vezér téri aluljáróban. Tapasztalták a társadalom kettészakadottságát: sokan szimpátiával fogadták közlekedésüket, de még a jól öltözött emberek körében is gyakorta találkoztak mélyen beágyazódott rasszista nézetekkel. Amikor összehajoltak és elindulni készültek, négy izmos kopasz fiatal provokálta őket és

A TARTALOMBÓL

Venezuela

Chávez pártja győzött 2. oldal

Feszültség...

A magyar–szlovák kapcsolatokról 3. oldal

Karácsonyi látlelet

“Beteg a világ, nagy beteg” 4. oldal

A kapitalizmus lufija

Vajnai Attila írása 5. oldal

Marx...

... az 1857. évi világgazdasági válságról 6. oldal

Gyanakvón, s együtt

Pedagógus tüntetés 7. oldal

A fiataloké a jövő?

Egri példa 8. oldal

MELLÉKLET

A korszerű vízgazdálkodásért és mezőgazdaságért

Konferenciák – szakmai írások 1–8. oldal

Közel három évvel ezelőtt, 2006. február elején jelent meg a TÁMPONT első száma. Tájékoztattuk olvasóinkat sok olyan eseményről, amiről mások nem, vagy csak keveset írnak, vagy éppen nem a valóságnak megfelelően mutatják a történéseket. Elméletibb igényű cikkeinkkel igyekszünk segíteni olvasóinkat az eligazodásban, bonyolult világunk eseményei mögötti mozgató erők felismerésében, és saját cselekedeteink okainak megértésében. Reméljük, hogy abban is segíteni tudjuk olvasóinkat, hogy maguk is aktív, tevékeny és a jövőt építő tagjai legyenek társadalmunknak.

A lap folyamatosan bizonyítja, hogy él és erősödik a Munkáspárt 2006, és bővül azoknak a köre, akik ha nem is tagjai a pártnak, de támogatják törekvéseiben, többek között észrevételeikkel és bírálatokkal is. Felhívjuk a figyelmet, hogy 2009. január 17-én író–olvasó találkozót szervezünk a Nefelejcs utcai helyiségünkben, amelyre ezúton is meghívjuk minden kedves olvasónkat.

*E gondolatok jegyében kívánunk kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog Újévet!
A Szerkesztőség*

egyiküket súlyosan tettelesen is bántalmazta. A kihívott rendőrség egy környékbeli kocsmában talált rá a négy elkövetőre. Baloldali fiatalok 13-án este a görög követség előtt mécsesek gyújtásával fejezték ki szolidaritásukat a meggyilkolt görög diákkal, a tüntető görög fiatalokkal és a sztrájkoló görög dolgozókkal.

Érdemi politikai változás csak széleskörű baloldali összefogástól várható. A Munkáspárt 2006 folyamatosan tárgyal a Magyarországi Szociáldemokrata Párttal, a Zöld Demokratákkal és más baloldali erőkkel a választási együttműködésről, választási szövetség létrehozásáról. A program alapvető kérdéseiben – a demokrácia védelmében, a szociális politikában, a rasszizmus elleni fellépésben – egyetértés van, a szervezeti formákban még egyeztetni kell. Bízunk abban, ahogyan vidéken, például Baranyában, Nógrádban, Somogyban, úgy rövid időn belül országosan is megtaláljuk az összefogás módját.

A venezuelai választások mérlege

November 23-án regionális választásokat tartottak a dél-amerikai országban, amelyen 22 tartományi kormányzót, 328 polgármestert és a tartományi törvényhozó tanácsok 225 tagját választották meg. A részvételi arány 65 százalékos volt, ami rekordnak tekinthető. A Chávez elnök által irányított Venezuelai Egyesült Szocialista Párt (PSUV) 17 kormányzói poszt és 233 polgármesterség megszerzésével 80 százalékos eredményt ért el. Az elnök sikerét jelenti, hogy a tavaly rendezett népszavazáshoz képest a "chávisták" 694342 szavazattal többet kaptak, ellenfeleik viszont 555442 voksot veszítettek. A nemzetközi megfigyelők is elismerik, hogy a venezuelai választási rendszer megbízható, független és pártatlan.

A korábbi kettővel szemben a jobboldal öt tartomány vezetését szerezte meg, köztük a kőolajban gazdag Zuliát és a jelentős ipari bázissal rendelkező Carabobot. A főváros öt önkormányzata közül a PSUV csak a Libertador kerületben kapott többséget. Nagy-Caracas főpolgármestere Antonio Ledezma ellenzéki politikus lett. Az Egyesült Szocialista Párthoz nem csatlakozott, de az államfőt, valamint a szocialista átalakulást támogató kommunisták (PCV) és más baloldali szervezetek listája 450000 szavazatot kapott, ami a PSUV voksainak egytizedét sem éri el. Az önállóságuk megőrzése miatt a hatalom által élesen támadott pártok képviselői elvesztették korábbi kormányzói tisztségeiket.

Oscar Figuera, a PCV főtíkára kijelentette, hogy az eseményeket kritikusan és önkritikusan kell értékelni. Az ellenforradalmi erők megerősödése ellenére a párt támogatottsága egyes területeken megkétszereződött. A tartományi tanácsokban a kommunistáknak a korábbi három helyett tizenhárom képviselőjük van. A főtítkár hangsúlyozta, hogy a PCV tagjai és szimpatizánsai hozzájárultak a kormánypárt győzelméhez.

A siker mellett a választás komoly figyelmeztetést jelent a baloldali erők számára. A nehezen formálódó Egyesült Szocialista Párt nem tudott kellő befolyást szerezni a városi középosztály meghatározó csoportjai között, ezért elvesztette a politikai-adminisztratív ellenőrzést Caracasban és több nagyvárosban. A jobboldal viszont szavazatokra tudta váltani a munkásgyerekek, a külvárosok lakosságának a reálbérek csökkenése, a rossz lakáshelyzet, az elhatalmasodó korrupció és a bürokratikus hatalmi szervek érzéketlensége miatti jogos elégedetlenségét.

Az ellenzék propagandájában igyekszik kihasználni a nemzetközi válságot, ami az olajárak drasztikus csökkenésével súlyosan érintheti a venezuelai gazdaságot és a lakosság életszínvonalát. A szélsőséges erők azt remélik, hogy az erősödő venezuelai-orsz gazdasági-katonai együttműködés miatt egyre idegesebb Pentagon hatékony támogatást fog nyújtani számukra egy esetleges hatalomátvételhez. Az

USA-barát Uribe elnök által irányított szomszédos Kolumbiából könnyen lehet illegális segítséget, pénzt és zsoldosokat küldeni Venezuelába, ezért nem zárható ki egy Chávez elleni merényletkísérlet vagy egy külföldről szervezett katonai puccs lehetősége sem.

Az ellenzék részleges választási sikerei Chávez erkölcsi győzelmét is jelentik, mert cáfolják azokat a hazai és külföl-

di köröket, akik az elnököt a diktatúra és a tekintélyuralom bevezetésének a kísérletével vádolják. Az eredmények azt mutatják, hogy Venezuelában megvannak azok a politikai, valamint alkotmányos feltételek, amelyek lehetővé teszik, hogy a 21. század szocializmusát ígérő, mélyreható és tartós társadalmi átalakulás demokratikus úton megvalósuljon.

K.G.

Új fejezet a kubai-amerikai kapcsolatokban?

A Floridai Nemzetközi Egyetem és a washingtoni Brookings Intézet kutatói a napokban felmérést végeztek a Miami-ban élő kubai emigránsok között.

A megkérdezettek 55 százaléka szerint a Kuba ellen 1962 óta tartó amerikai embargót meg kellene szüntetni. 2007-ben még csak a válaszadók 42 százaléka volt ezen a véleményen. A 18–44 év közötti kubai amerikaiak 65 százaléka javasolja a blokádfeloldását, míg az idősebb generáció többsége viszont a fenntartását támogatja. A megkérdezettek 65 százaléka elutasítja a Bush elnök által elrendelt utazási korlátozásokat és a szigetországban élő rokonok anyagi támogatásának a megszorítását. A választási kampány során, Barack Obama Miami-ban megígérte, hogy hatalomra jutása esetén azonnal feloldja a diszkriminatív intézkedéseket, és "szorgalmazni fogja a közvetlen tárgyalásokat Kubával". Az amerikai üzleti körök évek óta lobbiznak az embargó megszüntetése érdekében.

A Miami-ban élő kubaiak hagyományosan a Castro-rendszerrel ellenséges Köztársasági Pártot támogatják. A párt színeiben három képviselőjük került be a Kongresszusba. Felmérések szerint a szigetországból érkezettek, illetve leszármazottaik 65 százaléka McCainre szavazott, de a latin-amerikai bevándorlók voksaival mégis Obama győzött az államban.

Marifeli Pérez-Stable, a wa-

shingtoni "Amerika-közi Párbeszéd" Intézet egyik vezetője kijelentette, hogy "a kubai emigráció átalakulóban van". A demográfiai változások következtében, megjelent egy fiatal, sokszínű és a társadalmi fejlődésre fogékonyabb generáció, akik politikai változásokat követelnek. Jake Colvin, az amerikai Külkereskedelmi Tanács alelnöke szerint a gazdasági válság és a világban zajló háborús konfliktusok szükségessé teszik, hogy "Obama elnök új politikát kezdeményezzen Kuba irányába".

A párbeszédre a havannai vezetés is hajlik. A tekintélyes new yorki hetilap, a *The Nation* idézte Raul Castro államfőnek az Oscar-díjas Sean Penn amerikai színész-rendezővel folytatott beszélgetését. Castro kijelentette, hogy "semleges területen szívesen találkozna Obamával a beiktatása után". "A helyszín Guantánamo is lehetne". "Egyszerre nem tudjuk megoldani az összes problémát, de sok kérdésben előre léphetnénk". A tárgyalások legfontosabb témája, a "kereskedelmi kapcsolatok" felújítása lehetne. A napi politikától visszavonult, de változatlanul a Kubai Kommunista Párt főtítkári tisztét betöltő Fidel Castro a *Granma*-ban közzétett elmélkedésében azt írta, hogy "bárhol készek vagyunk tárgyalni Obamával, mivel nem vagyunk az erőszak és a háború hívei". A washingtoni vezetésnek azonban tudnia kell, hogy "a kubai nép szuverenitása nem lehet alku kérdése".

K.G.

Bőstől Révkomárig:

Magyar–szlovák kapcsolatok

A két szomszédos ország közötti feszültség a rendszerváltás idején került nyíltan hivatalos szintre. A konfliktusok 1989-ben kezdődtek, amikor a *Németh*-kormány felfüggesztette a Csehszlovákiával 1977-ben aláírt, Bős-Nagymarosi vízilépcső építésére vonatkozó szerződés végrehajtását. Nem tett jót a kapcsolatoknak *Antall József* 1990-ben tett az a kijelentése sem, hogy “tizenötmillió magyar miniszterelnöke kíván lenni”. A több évszázados magyar–szlovák együttélés a két népben sok tüskét hagyott, de a közös múlt tárgyilagos értékelése mostanáig nem történt meg.

A kapcsolatok javítása érdekében *Horn Gyula* és *Vladimir Meciar* kormányfők 1995-ben aláírták a nehezen összehozott “alapszerződést”, de a nacionalizmussal gyakran kacérkodó ellenzéki pártok, az MDF, a Fidesz és a Kisgazdapárt képviselői a megállapodás ellen szavaztak a parlamentben. A két országnak az Európai Unióhoz történt csatlakozása nem oldotta meg a Szlovákiában élő mintegy 550 ezer magyar gondjait, akiknek a helyzetét nem lehet összehasonlítani a hazai, erősen asszimilálódott 12 ezer fős szlovák népességgel.

A MSZP korábban keveset foglalkozott a szomszédos országok magyar lakosságának a problémáival, akiket nagyrészt jobboldali irányítású szervezetek képviselnek. A *Gyurcsány*-kormány a “terepet” hosszú ideig átengedte az ellenzéknek. A látszólagos “nyugalmat” megzavarta *Malina Hedvig* magyar származású egyetemista 2006-ban Nyitrán történt megtámadása, aminek a valós oka mai napig nem tisztázódott. Az utóbbi időben kiéleződött feszültség a magyarnyelvű tankönyvek ügyében, az EU támogatások diszkriminatív szlovákiai elosztásában és más kérdésekben is. A radikális nacionalista követeléseket hangoztató *Csáky Pál–Duray Miklós* dúó

irányítása alá került ellenzéki Magyar Koalíció Pártja képtelen eredményesen és hitelesen fellépni a konfliktusok megoldásában.

Nem sikerült a MSZP próbálkozása, hogy *Robert Fico* szlovák miniszterelnököt az Európai Szocialisták Pártja segítségével “büntessék” meg, mert a *Jan Slota* vezette, szélsőséges Szlovák Nemzeti Pártot bevette kormányába. Az európai szocialisták klubja azonban a Fico-féle Smer átmenetileg felfüggesztett ideiglenes tagságát visszaállította. A hazai vezetést idegesíti, hogy a fokozódó nehézségek ellenére Szlovákiában gazdasági sikertörténet zajlik, amit az euro-övezet-höz 2009-ben történő csatlakozás is jelez.

Tragikus eseményt jelentett, hogy november elsején mintegy ezer zászlókkal, szélsőséges feliratokkal felszerelt és durva rigmusokat kiabáló magyar “szurkoló” jelent meg dunaszerdahelyi stadionban, hogy “megnézzék” a helyi DAC és a Slovan Bratislava mérkőzését. Ritka alkalom volt, hogy a magyar kormány és az ellenzék egy kórusban tiltakozott a “szurkolók” durva rendőrségi megtámadása ellen. November nyolcadikán súlyos provokáció történt a szlovákiai Királyhelmeccen is, ahol a nyilasokat utánzó Nemzeti Őrsereg ötven egyenruhás tagja akart egy háborús emlékművet megkoszorúzni. A történekeért az újnáci csoportok, a Magyar Gárda és a Fradi pályáról ismert B-közép tagjai a felelősek, akik itthoni eltűrt garázdálkodásuk után a szomszédos országba “kirándultak”.

Peter Weiss szlovák baloldali politikusként a *Népszabadság*-ban közölt írása szerint a szomszédos országokban gyanakodva figyelik a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fórumának a létrehozását, ami “egy intézményesített jogi kapcsolat megteremtését célozza” az anyaország és a szomszédos országokban élő magyar nemzeti-

ségű állampolgárok között. *Rudolf Chmel* szlovák történész, volt budapesti nagykövet a *Népszavában* adott nyilatkozatában azt mondta, hogy a helyzetet önkritikusan kell vizsgálni, és “a Fidesz jelentős támogatottsága mögött ott vannak a ‘magyar slotaisták’ is”.

Az elmérgesedő események arra kényszerítették Gyurcsány Ferenc miniszterelnököt, hogy megbeszélést kezdeményezzen Robert Ficoval. A találkozót azonban mindkét fél elsősorban

Brüsszelnek és hazai közönségének szánta. Várható, hogy a szlovák kormányfő a jövő év elején Budapestre látogat, ami hozzájárulhat a kétoldalú kapcsolatok javítását elősegítő érdemi párbeszédhez. A jószomszédi viszony egyik fontos feltétele, hogy mindkét kormány megtalálja azokat a törvényes eszközöket, amelyekkel a szélsőséges, sovíniszta erőket hatékonyan és tartósan féken lehet tartani.

ács

Együttműködés a francia baloldalon

Franciaországban Baloldali Párt alakult, az alakuló ülésen felszólalt *Oscar Lafontaine*, a német Balpárt elnöke

Jean-Luc Mélenchon szenátor és *Marc Dolez* képviselő a Szocialista Párt novemberi kongresszusa előtt bejelentették, hogy kilépnek a pártból és új pártot alapítanak, a minta a német Balpárt. A neoliberais politikát elutasító Mélenchon a Szocialista Párt balszárnyának volt az egyik vezetője. A politikus, a kommunistákkal együtt a 2005. május 29-én tartott népszavazás előtt az Európai Alkotmány elutasítására szólította fel a francia választókat.

A Baloldali Párt november 29-én tartott alapító kongresszusán Mélenchon felszólította híveit, hogy közvetlenül bírálják a kapitalizmust és ki-pellengérezte a szociáldemokrácia által képviselt erőtlenséget. Önálló pártot alapítanak és baloldali összefogásra törekednek, “közös frontot” javasolnak a Francia Kommunista Pártnak. Dolez különösen *Nicolas Sarkozy* elnök szociális és munkapolitikáját bírálta és azt vetette szemére, hogy lépésenként a szociális megszorítások programjának megvalósítására törekszik.

A kongresszuson felszólaló *Oscar Lafontaine*-t nagy tapsvihar köszöntötte. Európa nagy szociáldemokrata pártjai túlságosan gyakran szakítottak a szociáldemokrácia alapelveivel – mondta. A politika megvesz-

tegethetősége korunk egyik csapása, és utalt arra, hogy milyen hatalmas összegeket költöttek el a legutóbbi amerikai elnökválasztáson. Sürgette, hogy a baloldalt Németországban, Franciaországban és egész Európában újra mielőbb fel kell építeni.

A párizsi *l’Humanité* jelentése szerint *Marie-George Buffet*, a Francia Kommunista Párt (PCF) főtitkára és Mélenchon tárgyalásokat folytatnak a jövő évben tartandó Európai Parlamenti választásokon való együttműködésről. A két párt képviselőjelöltjei várhatóan közös listán indulnak. Buffet asszony szerint az együttműködéssel “reményt akarunk teremteni azok számára, akik úgy látják, hogy a baloldal válságban van és kiutat keresnek”.

A szövetség bővítése érdekében Mélenchon kijelentette, hogy kapcsolatba lép *Jean-Pierre Chevenement*-al, a Körtársasági és Polgári Mozgalom vezetőjével, *Olivier Besancenot*-val, a trockista Forradalmi Kommunista Liga szóvivőjével, valamint a globalizáció ellenes mozgalmakkal. A korábban hadügy-, illetve belügyminiszteri tisztelet is betöltő Chevenement ellenezte az Öböl-háborút és a Maastrichti-szerződés aláírását.

ács

“Beteg a világ, nagy beteg”

Karácsonyi láttelelet

“Beteg a világ, nagybeteg” – írta *Ady Endre* 1899 karácsonyán (*Karácsony*). E napon, mikor a béke ünnepelne “nincs itt hála, nincs itt béke”, “ember ember ellen csatázik” – írta. *Ady Endre* költői látteleletét világunkra ma is érvényes. Korunkban rövid idő alatt két véres világháború követte egymást, s azóta sem telt el egyetlen nap sem a földön háborúk nélkül. Ma sincs itt hála, ma sincs itt béke.

A gyilkos kór okát *Ady* a kor társadalmi viszonyaiban ismerte fel. “Mai társadalmi viszonyaink tarthatatlanok”. A magyar társadalom – írta: “kiskorú, műveletlen, babonás és beteg, (...) minden reakciója igaztalan és veszedelmes”. Az “avult hagyományok, számár privilégiumok fölött győznie kell a munka érdemének” – hirdette. A “feudalizmus és a klerikalizmus falait le kell rombolni”, a haladás útjában álló “csökönys konzervativizmust, babonát, önzést, felekezeteskedést, olcsó nemzetieskedést, korlátoltságot” el kell tiporítani, vallotta (*A társadalmi viszonyok*). Ma is ezek a haladás béklyói.

Nem táplált illúziókat a kapitalizmus iránt sem. “Ördögbe is, a kapitalista civilizáció nem a non-plus-ultra, s egy társadalmat nem az tesz lelkessé és megállapodottá, hogy a mai Franciaország vagy Németország nyomában jár-e. Kína se kutya s a sanyargatott India olyan mélységes, hatalmas erejű, hogy ma talán még nem is sejtjük” (*Petőfi nem alkuszik*).

A termelés technikai fejlődése a kapitalizmusban az ember tömeges leértékelődésével jár. “Csodás gépek sokaságát” megalkotva a világ ma azt tartja, hogy “az emberre, mely önmagáért legyen, nincsen semmi szükség”. “Pedig, hajh, sohasem volt ilyen sokaság az ember. Milliók élnek, örökös Jóbok s a kinszenvedések kálváriáját végig kell járni s úgy leroskadni” (*Betlehem néma*). Miként *Marx* rámutatott, a kapitalizmusban “a technika győzelmeinek ára, úgy látszik, a jellem lesüllyedése. Amilyen mértékben az ember úrrá lesz a természet fölött, olyan mértékben válik az ember más embereknek vagy saját aljasságának rabjává” (*Beszéd a People's Paper évfordulóján*).

A történelem végének állítólagos diadalát ünneplő globális kapitalizmus álarcá mögött növekszenek a kiáltó társadalmi elmentétek, mélyül a szakadék a világ gazdag és szegény részei között. A mai kapitalista világban az emberek ezermilliói élnek “örökös Jóbként” a tőke rabságában. Leigázott, elnyomott népek, kizsákmányolt dolgozók, munkanélküliek, éhezők, hajléktalanok. Ez a világ valóban beteg, nagy beteg. Betegségének lázas tünetei a gazdasági válságok, a nemzetközi terrorizmus, a

feszítő szociális konfliktusok, a fokozódó eszmei zűrzavar, a reménytelen perspektívátlanlás.

Nem csoda, hogy ebben a betegen lázas világban “elvesztette magát az ember”: “mi egyesítsen, nincsen eszme”. A régimódi és a mai szabású elméletet, írta *Ady Endre*, gyakran érte tragikus sors. Az eszme hiánya sok embert mély erkölcsi válságba sodort. “Csalás, bűn, nyomor, hazugság és veszettség mindenütt. Kétségbe kell esni, vagy pedig elzárkózni a világtól.” Az igazi kivezető utat az erkölcsi válságból *Ady* szerint *Anatole France*, az “értelemnek és az izlésnek ez arisztokratája”, példája mutatta meg, aki “felcsapott szocialistának”. *Anatole France* tudta, hogy “a szocializmus még nem lesz megváltás. De tudja, hogy milliószor több szépség és jóság lesz a földön, mint ma. (...) Ez lesz az emberiség felmagasztosulása. Mikor? Talán sok ezer év múlva. Lehet, hogy soha. Mégis ezért kell élni. Egyébként nincs értelme az életnek” (*Anatole France vallása*). “Kell, hogy a világ megjavuljon” – hirdette. “Jobb időknek kell következniük. Semmi sincs? Itt van a piros lobogó”. “Íme *Anatole France* szal megjelent az új típusa a gondolkodó embernek. Akit már kényelmes soral hiába csalogat a vallásos babona. Az új ember nem megy az istenhez, ha kétségbeesik. Hanem az emberhez. Bízik és megvigasztalódik az emberiség által. Az ő vallása ez: meg fogja váltani magát Az Ember” (u. o.).

Karácsonyi öröm helyett *Jeremiás* siralmait mormoljuk ma is: “beteg a világ, nagybeteg”. *Ady Endre* és *Anatole France* hitével valljuk azonban: “Kell, hogy a világ megjavuljon”. Ma is velük hirdetjük: a szocializmus lesz az emberiség felmagasztosulása. Nem tudjuk mikor, de ezért har-

colunk, egyébként nincs értelme az életnek. “Mi tudjuk, hogy a társadalom újkeletű erőinek jó működéséhez csak az kell, hogy újfajta emberek úrrá legyenek rajtuk – és ilyen emberek a munkások” (*Marx*).

“Én, beteg ember, csupán csak várok,
Vitézlő harcos nem lehetek.
De szívetek megérdemeltem,
Veletek száguld, vív, ujjong a lelkem:
Véreim, magyar proletárok.”

(*Ady Endre: Csák Máté földjén*)

W. Á.

Ady Endre:

KARÁCSONY

Ma tán a béke ünnepelne,
A Messiásnak volna napja,
Ma mennyé kén' a földnek válni,
Hogy megváltóját befogadja.
Ma úgy kén', hogy egymást öleljék
Szívükre mind az emberek, –
De nincs itt hála, nincs itt béke:
Beteg a világ, nagy beteg...

Kihült a szív, elszállt a lélek,
A vágy, a lélek csupán a testé,
Heródes minden földi nagyság,
S minden igazság a kereszté...
Elvesztette magát az ember,
Mert lencsén nézi az eget,
Megátkozta világra jöttét,
Beteg a világ, nagy beteg...

Ember ember ellen csatázik,
Mi egyesítsen nincsen eszme,
Rommá dőlt a Messiás háza,
Tanítása, erkölce veszve...
Oh, de hogy állattá süllyedjen,
Kinek lelke volt, nem lehet! ...
Hatalmas Ég, új Messiást küldj:
Beteg a világ, nagy beteg'...

1899. december 23.

Ady Endre (1877–1919)

“Január végén Budapesten negyvenegy éves korában – Európában közel-távol ismeretlenül – meghalt európaiatlan korunk egyik legnagyobb és legjobb européerje: *Ady Endre*, a magyar költő, aki mindenkinél inkább kiérdemelte volna, hogy őt a magára újra ébredő emberiség a szégyenteljesen véres kor rettenthetetlen vádlójaként és fáradhatatlan ostorozójaként üdvözölje és tisztelje. (És nem csupán a vérözön első napjaitól kezdve lépett fel így, hanem már évekkal ezelőtt megjósolta azt, és óvott tőle.) De – ő, átkos sorsa kis nemzetek költőinek, akik az európai “kultúr-népek” valamely ismeretlen nyelvén költenek és hatnak! – visszhangtalanok

maradtak hegyibeszédhez hasonlítható költői vallomásai, a legyilkolt emberiséget sirató jeremiáái, ótestamentumi megszállottsággal és dühvel a hatalmat bitorlók és gyilkosok fejére zúdított vádjai – mert hiszen, ki tud magyarul?... *Ady Endre* a legnemesebb küzdők egyike volt, aki nem saját életéért, hanem embertársai életéért és jövőjéért harcolt. A felemásságok, a korcs-szülemények, mindenféle álforradalom és kompromisszumos-emberiség ellensége volt.”

Stefan J. Klein – Ady Endre, Die Ende, 1919. február 15.

(*Stefan J. Klein német író, költő és műfordító, a magyar irodalom “német apostola”.*)

A kapitalizmus lufija

Bizonyára sokan hallottak már olyan esetről, amikor egy túlterhelt komp utasai a viharos időjárásban dülöngélő hajó egyik oldaláról a másikra szaladtak oda-vissza a felborulástól félve, és ezzel a tömeges mozgással maguk is hozzájárultak a vízijármű felborulásához. Az utasok egyénileg racionálisnak tűnő spontán reakciója a vészhelyzetben kollektív öngyilkossággá változik, a hajó vagyis a rendszer fölborulását eredményezi.

A társadalomban is felismerhetők ilyen jellegzetességek. A "békeidőkben" látszólag kiegyenlítik egymást az ellentétes irányú társadalmi mozgások, a piac "láthatatlan" keze nagyjából egyensúlyban tartja a rendszert. Természetesen ez a látszólagos egyensúly nem valódi stabilitás. Aki eddig szeretne volna azt hinni, hogy a kapitalizmus alapvetően stabil, és el lehet kerülni a korábbihoz hasonló válságok megismétlődését a globalizáció felgyorsításával, a rendszer gyors bővítésével, az most keserűen csalódhattott.

A globális kapitalizmus leg-erősebb országaiban az emberek ma döbbenetben látják be, hogy 160 évvel ezelőtt *Karl Marx* mérnöki pontossággal tárta fel a kapitalista rendszer működésének ellentmondásait, a társadalom fejlődésének azon törvényszerűségeit, amelyek elkerülhetetlenül viszik gazdasági válságba immár a földgolyó minden országát. A gazdaság minden területét uralma alá hajtó tőke a többség számára ellenőrizhetetlen módon növelte hatalmát.

A munkásokat, alkalmazottakat, a szakszervezeteket és még az államot is kiszorították a kulcspozíciókból, egész országok sorsát meghatározó döntéseket hoznak spekulánsok, mit sem érzékelve az általuk okozott nyomorból.

A válság nem mindenki számára jelent hátrányt. Sokan ugyan csődbe mennek, elvesztik vagyonukat, de a tőke koncentrációja nyomán az eddiginél kevesebb, ugyanakkor gaz-

dagabb bank és vállalat szerzi meg a vagyont, a termelés és a szolgáltatás feletti rendelkezés jogát. A növekvő munkanélküliség hatására leszorítják a béreket, és a túlélők még az eddigiéknél is nagyobb profitra tesznek szert. Természetesen az embereken túl a természeti környezet kizsákmányolása is folytatódni fog. A profit érdekében spórolni kell, és a környezetvédelmen sokat lehet spórolni.

Ez az ördögi kör azonban nem folytatódhat a végtelenségig. Amikor a munkanélküliek, a legszegényebb nyugdíjasok és a társadalom periferiájára szorult csoportok többségbe kerülnek, amikor nem lesz már elég "fizetőképes" vásárló a plázákban, amikor az adókból már nem lehet fenntartani a szociális rendszert, amikor végtelenen elszennyezzük környezetünket, kipukkad a tőke utolsó lufija. Lesznek országok, ahol ismét az idegengyűlölet és a rasszizmus erősödik meg. Talán hazánk is közéjük tartozik majd.

Ez azonban nem oldhatja meg a problémákat, így a gyűlölet helyett a kapitalizmus meghaladása ismét napirendre kerülhet. Az állam gazdasági és ellenőrző szerepének növelésén a szakszervezetek és olyan mozgalmak, amelyek társadalmi ellenőrzés alá akarják vonni a közszolgáltatásokat, a bankokat és az óriáscégeket. A XXI. század munkásmozgalmá – tanulva a hibákból – nem az állam és a bölcs vezérek mindenhatóságát, hanem közvetlen demokráciát, az elnyomottak és kizsákmányoltak világméretű összefogását helyezi a középpontba. Olyan rendszert alakítanak, amely nem egyes kiválasztottak, hanem a társadalom közös alkotása lesz.

Nem kétséges, hogy egyszer a kapitalizmus is átadja helyét egy fejlettebb társadalmi rendszernek. Nem mindegy azonban, hogy ez a folyamat hogyan megy végbe. A világot uraló tőkés társaságok nem fogják önként feladni hatalmukat, és a

válságban felerősödő szélsőségek is súlyos veszélyt jelentenek. Most fokozott a baloldal felelőssége. Nem szabad megengedni a gazdasági összeomlást, de el kell utasítani a tőke zsarolását is. A munkásmozgalom minden régi és új módszerével a bankárok tudtára kell adni hazánkban is, hogy a rendszer válságát már nem tudják a nyugdíjasok, az ápolónők, a minimálbérért dolgozók 13. hav

megoldani. Ha eddig azt mondták nekünk, hogy nincs ingyen ebéd, akkor most azt válaszoljuk, hogy nincs ingyen munkaerő. Eljött az idő arra, hogy megnyissák zsebeiket azok, akik eddig a rendszer haszonélvezői voltak. Ha a baloldal képes szembeszállni a tőke agresszív nyomulásával, akkor van esély a demokratikus megoldásra. Más pedig nem lehet a cél.

Vajnai Attila

Baloldali együttműködésről tárgyaltak Kaposvárott

December 8-án, vasárnap baloldali pártok és szervezetek közös választási párt létrehozásának mikéntjéről tárgyaltak Somogy megye székhelyén. A tanácskozáson részt vett a Magyarországi Munkáspárt 2006 elnöke, elnökhelyettese és megyei vezetői, a Magyarországi Szociáldemokrata Párt, a Zöld Demokraták Szövetsége, a Fialtal Baloldali Unió – Magyarországi Ifjú Kommunisták részéről országos és helyi vezetők, a Magyar Szocialista Pártot *Kolbert István* államtitkár és a nyugdíjas tagozat képviselte. A rendezvényt *Hász Mihály*, a Munkáspárt 2006 Somogy megyei elnöke nyitotta meg, mint házigazda. *Vajnai Attila*, a Munkáspárt 2006 elnökhelyettese felszólalásában a közös

fellépés fontosságát hangsúlyozta. Elmondta, hogy a válságtól alapjában véve nem a kormány, nem az ellenzék a felelős, hanem maga a rendszer a hibás. *Bogár Ferenc* az MSZDP elnökségi tagja szintén fontosnak tartotta a választási együttműködést és mihamarabbi tető alá hozását sürgette. *Kolbert István* fontosnak tartotta az MSZP-től balra álló erős szervezet létrejöttét, hogy közösen tudjanak fellépni a szélsőjobbal összemosódó, demagóg jobboldallal szemben. *Trasciatti Attila*, a FiBU elnöke közös antifasiszta akciót javasolt az együttműködni kívánó szervezeteknek. A tanácskozáson végén a jelenlévők egyhangúlag az alábbi közös állásfoglalásban állapodtak meg:

Baloldali összefogással a válság ellen

- A kormány és az önkormányzatok hirdessenek kilakoltatási, elidegenítési moratóriumot legalább egy évre, a hitelválság miatt nehéz helyzetbe került családok megsegítésére.
- A pénzkölcsönre szoruló ügyfelek számára rendeletben korlátozzák a kamatláb maximális mértékét, mely nem lehet több mint a mindenkori jegybanki alapkamatláb háromszorosa, vagyis az e fölötti kamatot tekintsék uzsorának, és emeljék vissza a Btk. kereteibe.
- Az állami és önkormányzati tulajdonban lévő cégek vezetőinek bérét és végkielégítését rendeletben korlátozzák.
- A jogalkotó szervek és a bíróságok a demokratikus értékek védelmében tegyenek meg mindent az újfasiszta csoportok működésének megakadályozására, többek között a Magyar Gárda mielőbbi feloszlására.

Kaposvár, 2008. december 7.

Munkáspárt 2006 sajtóiroda

Marx az 1857. évi világgazdasági válságról

A válság kezdete óta gyakorta emlegetik *Marxot*, ami önmagában véve kedvező jelenségnek tekinthető. A közvéleményben él a tudat, hogy Marx kapitalizmus-kritikáját már sokszor igazolta az élet. Sajnos azonban kevesen olvassák és ismerik valóban Marx nézeteit, és ez még inkább elmondható azokról a vezető politikusokról és újságírókról, akik sokszor csak a maguk igazolására, hitelesség látszatának keltésére hivatkoznak rá.

Marx az 1856–1860-as években a politikai gazdaságtan bírálataira vonatkozó tanulmányainak összefoglalásával és kötetbe rendezésével foglalkozott. Ennek eredményeként jelent meg 1859-ben az első füzet *A politikai gazdaságtan bírálata*hoz címmel, amely érték-

és pénzelméletének első tudományos kifejtése. A füzetet nem követték újabbak, Marx később a kéziratot átszerkesztette és átdolgozta, és 1867-ben érték- és pénzelmélete *A Tőke* első kötetében az értéktöbblet, a munkabér és a felhalmozás elmélettel együtt jelent meg.

Elméleti munkássága mellett azonban – elsősorban pénzkereseti okokból – intenzív publicisztikai tevékenységet is folytatott, amelyben *Engels* is aktívan részt vett. Cikkeik amerikai lapokban jelentek meg. Marx írta a gazdasági és politikai tartalmú cikkek zömét, míg *Engels* elsősorban a katonai és hadászati jellegű cikkeket. E munkásságuk során behatóan foglalkoztak az 1857-es gazdasági válsággal, a gyarmatosítással, Anglia és Franciaország

gazdaságával és politikájával. Néhány idézet közlünk az 1857-es válsággal foglalkozó cikkekből, amelyek a másfél évszázadnyi távolság ellenére sok hasonlóságot mutatnak napjaink eseményeivel és egyes nézeteivel.

“Az általános kereskedelmi válságot, amely 1847 őszén következett be Európában és 1848 tavaszáig tartott, a londoni pénzpiac pánikja vezette be, amely április utolsó napjaiban kezdődött és 1847. május 4-én érte el tetőpontját. Azokban a napokban minden pénzügylet teljesen leállt; május 4-től fogva azonban csökkent a nyomás, és kereskedők meg újságírók gratuláltak egymásnak a pánik teljesen véletlenszerű és átmeneti jellegéhez. Néhány hónappal később kitört a kereskedelmi és ipari válság, amelynek a pénzügyi pánik csak tünete és előfutára volt.

Az európai pénzpiacokon most az 1847-es pánikhoz hasonló mozgolódás tapasztalható. A hasonlatosság azonban nem teljes. Ahelyett ugyanis, hogy, mint az 1847-es pánik, nyugatról keletre – Londonból Párizson át Berlin és Bécs felé – haladna, a mostani pánik keletről nyugatra halad; kiindulópontja Németország volt, innen terjedt át Párizsra, és végül elérte Londont. Akkor a pánik, minthogy lassan haladt előre, helyi jelleget öltött; most gyors terjedése következtében azonnal egyetemes jellegében jelenik meg. Akkor körülbelül egy hétig tartott; most máris három hete tart. Akkor kevesen gyanították, hogy a pánik egy általános válság előfutára, most ebben senki sem kételkedik, kivéve azokat az angolokat, akik a *Times* című lapot olvasva úgy képzelték, hogy ők csinálják a történelmet”. {A cikket Londonban 1856. október 3-án írta és a *New York Daily Tribune* 1856. október 15. számában jelent meg. MEM, 12. k. 50. old.}

“Amikor az amerikai válság hírei elérték Anglia partjait, az angol közgazdászok egy elméletet állítottak fel, amely, ha szellemességre nem is, de legalább eredetiségre igényt tart-

hat. Azt mondták, hogy az angol kereskedelem egészséges, de – jaj! – ügyfelei, és mindezekelőtt a jenki betegek. Hogy egészséges egy kereskedelem, amelynek egészsége csak az egyik oldalán áll fenn, ez olyan gondolat, amely tökéletesen méltó egy brit közgazdászhoz”. {A megírás ideje: 1857. november 13. és a *New York Daily Tribune* 1857. november 13. számában jelent meg. U. o. 298–299. old.}

“Egészeiben véve azonban ... az 1848-tól 1857-ig terjedő periódus feltűnően hasonlít az 1826-tól 1836-ig és az 1837-től 1847-ig eltelt periódusokhoz. Igaz elmondták nekünk, hogy a brit szabadkereskedelem mindezt meg fogja változtatni, de ha semmi egyéb nem is bizonyosodott be, az legalább világos, hogy a szabadkereskedelem doktorai kuruzslók csupán”. {Angliában ugyanis az ipar 1857-ben a bőséges termés ellenére példátlan összeomlást szenvedett. A megírás ideje: 1857. november 13. és a *New York Daily Tribune* 1857. november 30. számában jelent meg. U. o. 302. old.}

“Mindazonáltal éppen az a körülmény, hogy a múlt minden figyelmeztetése ellenére a válságok szabályos időközökben megisméltódnak, kizárja, hogy végső okukat egyes személyek gátlástalanságában keressük. Ha a spekuláció egy adott kereskedelmi periódus vége felé az összeomlás közvetlen előfutáraként jelenik meg, nem kellene megfeledezni arról, hogy magát a spekulációt a periódus megelőző fázisában hozták létre, ennél fogva maga is eredmény és esetleges, nem pedig végső ok és lényeg. Azok a közgazdászok, akik azt állítják, hogy az ipar és a kereskedelem szabályos görcsös rohamainak magyarázata a spekuláció, a természetfilozófusok ama mostanában kihalt iskolájához hasonlítanak, amely a lázat tartotta valamennyi betegség igazi okának”. {A megírás ideje: 1857. november 27. és a *New York Daily Tribune* 1857. december 15. számában jelent meg. U. o. 313. old.}

A Vasas Szakszervezet állásfoglalása

A Vasas Szakszervezet szerveződési területén, a gép- és járműiparban, az elektronikai ágazatban és a kohászatban rendkívül súlyos helyzet alakult ki, amely tízezreket fenyeget munkahelyük elvesztésével.

Ismét beigazolódott, hogy valódi és célirányos gazdaságpolitika nélkül, csupán pénzügyi eszközökkel operálva szilárd gazdaság nem építhető.

A mostani összetett válság cselekvő együttműködést és azonnali lépéseket követel. A kormányzatnak minden eszközt mozgósítania kell ahhoz, hogy megelőzhető legyen egy súlyos és elhúzódó foglalkoztatási válság kialakulása.

A gazdaságélénkítő és válságkezelő intézkedések prioritása a foglalkoztatási szint védelme, a lehető legtöbb munkahely megőrzése, illetve újak teremtése legyen!

– Azonnali beavatkozást sürgetünk a piacokkal rendelkező működőképes vállalkozások likviditási helyzetének javítására.

– Minden eszközt igénybe kell venni új exportpiacok megszerzéséhez.

– Fel kell gyorsítani az uni-

ós források és az aktív munkaerő-piaci eszközök átcsoportosítását és a pályázatok kiírását, elbírálását.

– Konkrét lépéseket sürgetünk a belső kereslet élénkítésére.

– Állami beruházások indításával teremtsenek új munkahelyeket.

Határozott álláspontunk, hogy a reálgazdaságban, a versenyszféra területén meg kell őrizni a bérek és keresetek reálértékét, illetve ahol a teljesítmények nőnek, ott a reálkereset növekedését.

Elengedhetetlennek tartjuk:

– az országos bérmegállapodás megkötését,

– a hároméves bérmegállapodásban kialakított rendszer fennmaradását, a minimálbér és a bérminimumok értékének megemelését január 1-étől.

Amennyiben a tárgyalások nem vezetnek eredményre a vezető testületek döntése szerint élni fogunk a nyomásgyakorlás minden törvényes eszközével.

Budapest,
2008. november 27.

a Vasas Szakszervezeti
Szövetség Tanácsa

“Ím itt vagyunk, gyanakvón, s együtt...”,

(József Attila)

...mi, magyar pedagógusok” – kezdte beszédét a november 29-i tüntetésen a legnagyobb magyar pedagógus szakszervezet elnökhelyettese, *Galló Istvánné*. Csak örülni lehet, hogy a sok-sok ezer pedagógus megmozdult a hívó szavakra, de a gyanakvás is érthető. Rendkívül sok bizonytalanság veszi körül a legnagyobb értelmiségi szakma művelőit: megszűnik a családoknak oly sokat jelentő 13. havi fizetés? Valóban kevesebb lesz az “Új tudás” programban meghirdetett osztályfőnöki pótlék alsó határa (9000 Ft helyett 7600 Ft)? Az iskola- fenntartó önkormányzatok egyes támogatásának 4–5 százalékos csökkentése hogyan fogja befolyásolni az óvoda-összevonásokat, iskolabezárásokat, a kényszerű pedagógus-elbocsátásokat? A napközi támogatásának alacsony szintje, a kollégiumi finanszírozás csökkentése ugyan hogyan szolgálja az esélyegyenlőségi erőfeszítéseket? A kifizetések mai rendje szerint, a túlmunkáért járó juttatások csak sok hónapos elmaradásokkal jutnak azok kezébe, akik megdolgoztak érte. Ez nem a bizonytalanság érzetét kelti vajon?

Tiszteletre méltó, hogy a szociális és anyagi követeléseken túlmutató pedagógusok aggodása. Ez tükröződik az illetékes miniszternek szóló, átadott petíciójukban. Megítélésük szerint az elmúlt években lezajlott szakképzési reformok súlyosan visszavetették az európai hírű magyar szakképzést. Mint írják, a késleltetett kezdetű szakképzés semmilyen szempontból nem racionális; a

hazai körülményeket figyelmen kívül hagyó megdöglő átalakítások mind a funkcionális munkanélküliségnek, mind számos fontos szakmában a szakképzettek hiányának is okozói. Értelmiségi hivatásukhoz méltó a javaslatuk: “...szüllessen kiszámítható és garanciákat is magában foglaló hosszú távú oktatáspolitikai program ... , hogy az oktatás ne csak választások előtt legyen stratégiai ágazat, hanem a megszorítások idején is, hiszen a holnap, a holnapután és a jövő függ eredményességétől.”

Sérelmezték, hogy az illetékes kormányzati szervek nem veszik komolyan a pedagógusokra is veszélyes gyermeki és ifjúsági agressziót, a megelőzésével, szükség esetén szankcionálásával kapcsolatos eljárásokat, nem védik és nem segítik a pedagógusokat.

Egyre több olyan látszatinézkedést, “fejlesztést” élnek át az iskolában, amely rengeteg adminisztrációval terheli őket, elvon az érdemleges szakmai teendőktől, csak a füstje nagy, de nem a lángja, hihetetlen anyagi terhekkel jár, de hasznat csak keveseknek hoz, igaz, hogy nekik viszont buszasan.

“Rendezni végre közös dolgainkat, ez a mi munkánk és nem is kevés” (József Attila). “Mi készen állunk erre!!!” – fejezte be gondolatait a Pedagógusok Szakszervezetének elnöke.

(Forrás: *Pedagógusok Szakszervezete Honlap*)

Üdvözljük pedagógus szakszervezeti barátainkat és sok sikert kívánunk küzdelmeikhez!

Konferencia Kecskeméten a Homokhátság vízellátásáról

Nagy várakozás előzte meg a konferencia lebonyolítását, közel 50 polgármestert és 20 a térséggel érintett személyt hívtunk meg. Sajnos a meghívottak közül csak 25 fő jelent meg. Még mindig nem hiszik el, hogy milyen fontos a Homokhátság megmentése.

A konferenciát *Balog Károly*, a Munkáspárt 2006 megyei elnöke nyitotta meg. Beszédében hangsúlyozta, hogy a csatorna megépítése megoldaná a vízhiányt és a népesség megtartása nagyon fontos lenne a térségben. Ha a csatorna nem fog megépülni a legrövidebb időn belül, akkor a sivatagosodást már nem lehet visszafordítani. Nagyon sok lehetőséget biztosítana a csatorna megépítése, mint pl. munkahelyteremtés, a turizmus, a mezőgazdaság fellendülése, az öntözés biztosítása, halastavak létrehozása, valamint a hajózás és áruszállítás.

Dr. Kecskés László, az Agrár Kamara Elnöke ismertette, hogy a megye már több pályázatot adott be a Homokhátság megmentésére, de sajnos eddig semmilyen meghatározó lépés nem történt. Leszögezte, hogy nagyon fontos a csatorna megépítése, mivel a szárazság már nagy veszteségeket okoz a mezőgazdaságban, valamint a helyi természet területén. Sajnos a kutakból fogy a víz és így újabb kutak létrehozására van szükség, de mindig mélyebbre kell fúrni.

Gaborjáné Dr. Vydareny Klára terület- és településfejlesztő szakközgazdász előadásában rámutatott, hogy Bács-Kiskun megye helyzete súlyos, amit diavetítéssel is alátámasztott. Bács-Kiskun megye mezőgazdasági területe, az erdők,

a legelők mennyisége és minősége rohamosan csökken. Továbbá, ha sürgősen nem teszünk a sivatagosodás ellen, akkor a lakosság elköltözik és parlagon marad minden, így rövid időn belül a homok lesz az úr. Ha nem akarunk tevően tevégegni, akkor vizet kell hozni Bács-Kiskun megye területére, mondta befejezésül.

Csizmazia Pál projektvezető tájékoztatta a jelenlévőket a Duna-Tisza és az öntöző csatorna terveinek helyzetéről és jelentőségéről. Bemutatta a műszaki megoldásokat, és hogy elkészülte után milyen lehetőségeket tud a csatorna megteremteni.

A jelenlévők hozzászólásai alátámasztották, hogy nem lehet tovább húzni a csatorna elkészítését, fel kell venni a kapcsolatot a kormánnyal, az EU parlamenti képviselőivel, mert ez nem lehet a pártok egymás közötti harcának a tárgya, legalább 500000 ember életkörülményeinek fenntartása a tét. Azt is felvetették, hogy nem lesz jó, ha a közel jövőben nem épülnek meg a víziutak, hanem továbbra is beleöljük a sok pénzt autópályák építésébe, mert az sokkal drágább, mint a víziút. A műszaki feltételek adottak csak akarni kell és nem a saját érdekeket kell nézni. Most igaz gazdasági válság van, de épp ez teremtené munkahelyeket, valamint fellendítené a turizmust és a gazdaságot.

A konferencián nem voltunk elegenden, mégis elérte célját, mert a Kecskeméti TV november 17-i híradásában jelentős helyet kapott, amire jöttek is visszajelzések. Meg lehet nézni a www.kecskemeti.hu honlapon.

(Tudósítónktól)

A Munkáspárt 2006 sárbogárdi alapszervezet megalakulásának rövid története

Alapszervezetünk 2008. augusztus 8-án alakult Sárbogárdon, abból az apropóból, hogy van egy jó földim, aki a kulcsi alapszervezet titkára, ugyancsak Borsod megyei, mint én, akivel együtt dolgoztunk egy vállalatnál. Cselekedeteimből és beszélgetésekből nyilvánvalóvá vált számomra, hogy baloldali érzelmű vagyok, és rákérdezett a mozgalmi múltamra. Elmondtam, hogy tagja voltam az MSZMP-nek, és csak a XII. kongresszus után léptem ki, mert kihagyta az MSZP a MUNKÁS jelzőt a párt nevéből, és mivel katona voltam, tudtuk, hogy nemsokára meg kell szüntetni a párttagságot minden katonának. Többször hívtak a sárbogárdi MSZP alapszervezetébe, de ott helyet foglaltak olyan emberek, akikkel nem szívesen dolgoztam volna együtt.

Javasolta, alakítsunk Sárbogárdon alapszervezetet, a Magyar Kommunista Munkáspárt alapszervezetét. Megkerestem ismerőseimet, akiről tudtam, hogy baloldali érzelműek, és megkérdeztem, mit szólnának hozzá, ha alakítanánk egy alapszervezetet, mivel Sárbogárdon ilyen nincs. Szerencsére termékeny talajra találtam, és hárman megalakítottuk Sárbogárdon a Magyar Kommunista Munkáspárt alapszervezetét. Abban a tudatban voltam akkor, hogy egy baloldali párthoz csatlakoztunk. Az első titkári értekezleten kiderült, hogy tévedtem.

Erről az akkor helyettesem, *György Sándor* számolt be (mivel sajnos családi okok miatt nem tudtam jelen lenni a titkári értekezleten). Elmondta, hogy a Magyar Kommunista Munkáspártnak a Fidesz szervezte *Thürmer*

Gyula beszédét a Mátyás templomnál, a párt egyetért a Magyar gárda céljaival, valamint Gárdonyiban a párt tagjai gyűjtötték a kopogtató cédulát a Fidesz jelöltjének. Ezen annyira felháborodtam, hogy azonnali hatállyal lemondtam, amit írásban közöltem a megyei elnökkel és a polgármesterrel is. A helyemre *György Sándort* választotta a tagság titkárnak.

György elvtárs azt is elmondta, hogy szó volt a Munkáspárt 2006 kiválásáról is, és mivel nem ismertem ezt a pártot, az interneten rákerestem. A találat után elolvastam a szervezeti szabályzatot, a programot. Úgy láttam ez sokkal közelebb áll politikai nézeteimhez, mint az a párt, amely egyik alapszervezetének a titkára vagyok.

Írtam egy email-t *Vajnai* elvtársnak, érdeklődtem az átlépés lehetőségéről. A pozitív válasz után a tagsággal megbeszéltük, és a megfelelő anyagok elküldésével átléptünk a Munkáspárt 2006 tagjainak a sorába. 2008. október 20-án találkoztunk *Sztankó* elvtárral, a megyei elnökkel, és neki is jeleztük átlépési szándékunkat, majd november 7-én közösen tartottunk helyi sajtótájékoztatót, ahol a helyi újság és televízió is jelen volt.

Jelenleg az alapszervezet létszáma 3+1 fő (így írom, mert van egy tagunk, aki már belépett a Magyar Kommunista Munkáspártba, de a tagkönyve a megyei titkárnál maradt, őt ismét fel kell venni), ezen kívül a szervező munka eredményeként jelenleg 4 fő belépő tagjelöltünk, és 5 fő érdeklődő van.

Görömbölyi József
a sárbogárdi alapszervezet
titkárhelyettese

A fiataloké Magyarország?

Nem mindenki rendelkezik fénykarddal és azzal a bizonyos, érett gondolkodásmóddal, mint mondjuk idősebb harcos veteránjaink, akik már sok "birodalmi" háborút megélték. Szóval hagyjuk a fantáziálgatást és lépünk a realitások talajára, amit ajánlok mindenki szíves figyelmébe.

Általában az volt a jellemző, hogy az ország minden területén szinte más-más akadályokat kell leküzdenünk, hangsúlyozom, többes számban beszélünk itt. Azt figyeltem meg, hogy a környezetben és a társadalom valamennyi csoportjében tapasztalható, hogy egyre több a feszült és gátlásos fiatal. Vajon ehhez hozzájárul az őket foglalkoztató problémák folyamatos boncolgatása, elemzése, és a megoldás felé irányuló törekvések sokasága nap mint nap?

Még én is a fiatal társadalom tagjai közé sorolom magam. Igazából, ami foglalkoztat, és szerintem minden fiatal társam nevében elmondhatom ezt: a mindennapi megélhetés, a lakhatás, az iskolázás és talán a család, de ez már inkább az úgymond "idősebb fiatalokra" jellemző pozitív emberi tulajdonság. Ugye minden fiatal barátunk szeretne saját lakást, autót, de ahhoz, hogy ezeket fenn tudja tartani, meg is kell hozzá keresni a forrást.

Nagyon sokan robotolnak és dolgoznak iskola mellett is akár, hogy el tudják tartani magukat, hogy valamennyire érvényesülni tudjanak, hogy támogatni tudják sok esetben a családjukat is. Akiknek van tőkéjük, megfelelő mértékű a keresetük. Már annyi alkalommal volt pártos rendezvények, találkozók, konferenciák középponti szereplője a kétkezi munkás fiatal és az ő minőségibb életszínvonalát érintő kérdések és problémák

tömkelege.

Rakjunk végre pontot a fiataloknak tett ígéretések végére és hajtsuk végre azt, ami még befejezésre vár. Higgyetek el nekem ti is, kedves olvasók, hogy picit, apró, nem túl költséges lépésekkel sok mindent lehetne elérni (gondolok itt például a fiatalok pozitívabb hozzáállására a politikához, amely lehetne baloldali, ha nem késlekedünk).

Az egri pártvezetés rendkívüli módon, és ez azt hiszem ritka jó példa, maximálisan hozzáteszi, amit tud, a fiatalokból álló politikai szerveződések programjainak lebonyolításához, mind erkölesileg, mind anyagilag, ami ropant fontos, ha azt akarjuk, hogy zökkenőmentesen működjenek a dolgok és a fiatalok érdekelték legyenek.

Hogy ez miért is alakulhat ilyen jól? Mert a pártunk befogadó és mindig szívesen látja az új arcokat és fogadja az új ötleteket. A fiatalok szórakozási lehetőségeit eddig még nem is említettük. Nagyon fontos dolognak tartom, hogy a fiatalok kulturált körülmények között töltsék szabadidejüket.

Követendő példaként állhat mindenki előtt az Egerben működő haladó szellemiségű ifjúsági szervezet, amely biztosít az oda látogató ifjúságnak ingyenes Internetet, pingpongot, csocsót, munkavállalói tanácsadást, szakemberek bevonásával lelkeség- és szolgálatot.

Szó mi szó, véget kell vetni a fénylő csillagok és a leáldozóban lévő üstökösök kockajátékainak, és közös erővel kell tovább építeni a jövőt, hisz mindannyiunknak egy az érdeke: legyen sikeres a Munkáspárt 2006!

Tatár Csaba
a Munkáspárt 2006
Eger városi elnöke